

PROLOOG

De man wierp een nerveuze blik over zijn schouder.

Niemand te zien.

Zijn verbeelding speelde hem weer eens parten, maar toch versnelde hij zijn pas. Nog even en dan zou hij de wat saaie woonwijk bereiken, waar hij zich kon terugtrekken in de beslotenheid van zijn huurflat. Haastig vervolgde hij zijn weg.

Zo ging het nu al anderhalve week, hetzelfde gevoel in dezelfde straat.

Er was niks aan de hand als hij vanaf het kantoor waar hij werkte in het centrum van Rotterdam naar de metrohalte liep. Of tijdens de reis met het openbaar vervoer. Maar altijd daarna, tijdens zijn wandeling vanaf de bushalte in Oud-IJsselmonde naar zijn woning in de Beverwaard. Wat mankeerde hem toch?

De laatste twee weken had hij de omgeving nauwlettend in de gaten gehouden, maar behalve een toevallige scholier die hem op de fiets passeerde en die net als hij voor de alternatieve route koos, was er niemand in de buurt. Deze week had hij zich al diverse keren voorgenomen om af te wijken van zijn dagelijkse routine, zodat hij direct voor de deur kon uitstappen, maar gewoontegetrouw was hij dan toch weer in de metro naar Kralingse Zoom beland, zodat de bus naar IJsselmonde het enige alternatief was.

Op zo'n moment kreeg hij bijna een hekel aan zichzelf. Waarom kon hij niet langer genieten van zijn dagelijkse wandeling door het beboste stukje niemandsland, waardoor hij ontspanning vond na een lange werkdag. Het verrassende stukje natuur dat de twee drukke Rotterdamse wijken van elkaar scheidde, was de reden dat hij nog steeds in de Beverwaard woonde, een wijk die merendeels door allochtonen werd bevolkt. Al bijna tien jaar woonde hij er nu, sinds hij van baan was veranderd en noodgedwongen had moeten verhuizen. En al bijna tien jaar maakte hij dezelfde wandeling, behalve als het noodweer was en hij gedwongen werd een andere route te kiezen.

Onrustig stopte hij zijn handen dieper in de zakken van zijn dunne jack, maar hij vertraagde zijn pas niet. Normaal kon hij haar tijdens de wandeling even vergeten en kwam ze pas terug in zijn onstuimige dromen, waaruit hij haar niet kon bannen. Hij had altijd gedacht dat Els, zijn vrouwelijke collega, onbereikbaar voor hem was. Gelukkig getrouwd en moeder van een dochter van zeven, was het niet de ideale persoon om als verstokte vrijgezel verliefd op te worden. Maar onlangs bleek ze gescheiden te zijn en had ze haar hart bij hem uitgestort. Bij hem, een workaholic die nooit de tijd had genomen om een relatie aan te gaan. Plotseling lag zijn wereld op zijn kop.

Terloops wierp hij een blik over zijn schouder, waar voor de zoveelste keer geen levende ziel te bekennen was.

Een getergde zucht ontsnapte hem.

Waarschijnlijk was hij gewoon oververmoeid en nam zijn verbeelding een loopje met hem. Hij moest zich niet zo aanstellen. De laatste maanden was het hectisch geweest op het scheepvaartkantoor waar hij werkte, waar van de algehele economische malaise nog maar weinig te merken was. Het plotselinge tekort aan personeel ontstaan door de aanschaf van twee nieuwe olietankers, en het beleid van de directie dat achterstallig werk opgevangen moest worden door de huidige werknemers, begon zijn tol te eisen. Loyaal als hij was, werkte hij stelselmatig over, ervan uitgaande dat het van tijdelijke aard zou zijn. Hoewel hij voldoening vond in zijn baan hoopte hij ooit promotie te kunnen maken, zodat zijn heimelijke gevoelens voor zijn collega niet meer gevoed zouden worden door haar aanwezigheid op de werkvloer. De promotie die hem in het vooruitzicht werd gesteld, was veelbelovend. Een carrière als lid van de prestigieuze marketingafdeling waardoor hij de mogelijkheid kreeg om de schepen op locatie te bezoeken. Hij hield van reizen, van andere culturen en onverwachte ontmoetingen, de belofte van een nieuw opwindend leven. Alles was beter dan zijn leven te slijten in een goedkope flat.

In de verte klonk een geluid dat hij niet kon thuisbrengen. Het gepiep werd onderbroken door regelmatige stiltes, als een wiel dat aanliep. Nieuwsgierig wierp hij een blik over zijn schouder. Ver achter hem op het fietspad reed een fietser, die waarschijnlijk de veroorzaker was van het roestige geluid. Enigszins opgelucht liep hij verder, blij dat de indringende stilte werd verstoord door de vertrouwde aanwezigheid van een tweewieler. Inmiddels had hij het viaduct achter zich gelaten en vervolgde hij zijn weg langs een groot veld met bomen. Het busje dat verderop stond en waarin de twee inzittenden hem aandachtig gadesloegen, ontsnapte aan zijn aandacht.

Zijn blik dwaalde langs de imposante rij bomen die al eeuwenoud moesten zijn, de stammen gedeeltelijk verborgen onder een mantel van dieprode en gele bladeren. Voor een moment vergat hij zijn zorgen en genoot hij van het kleurenspeel van de natuur om zich heen.

De lichte piepklank die hem in eerste instantie had gekalmeerd, veranderde gaandeweg in lichte ergernis toen het schrapende geluid in sterkte toenam. Bijna zou hij de berijder erover aanspreken en hem adviseren om eens een goede fietsenmaker op te zoeken. Hopelijk zou de fietser hem snel passeren. Langzaam keerde het onbehaaglijke gevoel weer terug, alsof het toenemende piepende geluid er iets mee te maken had. Hij moest er wel naar luisteren.

Even liep er een rilling over zijn rug en onderzoekend hief hij zijn hoofd op naar de hemel, die grijs gekleurd was. De geur van een aankomende regenbui hing in de lucht als een stilzwijgende belofte van verkoeling.

Ondanks het jaargetijde was het warm geweest deze afgelopen week, alsof de zomer nog niet bereid was zich over te geven aan het herfstseizoen. Doorgaans hield hij van het gevoel, wanneer de wind plotseling begon aan te trekken en de hemel - die kort daarvoor nog stralend blauw was geweest - ineens was bedekt met donkere wolken. Nu benauwde het hem. Het opwindende gevoel dat als een plotselinge verliefdheid opkwam en waarvan hij doorgaans zo kon genieten, was omgeslagen in iets anders. Het voelde als een onheilstijding van iets dat op de loer lag en het op hem had voorzien.

Het gevoel was in volle hevigheid teruggekeerd.

Waarom had hij de tram dan niet genomen, dan had hij bij de halte voor zijn flat kunnen uitstappen. Verlangend naar het biertje als hij onderuitgezakt op de bank de televisiekanalen zou scannen, op zoek naar mooie natuurprogramma's. Maar er was geen reden om aan te nemen dat het nu anders zou zijn. Hij moest eens ophouden om zichzelf de stuipen op het lijf te jagen.

Nog even en dan was hij bij de tweesprong, waar de linkerafslag hem zou leiden naar de drukke woonwijk waar er altijd exotische etensgeuren leken te hangen. Langzamerhand vergde het snelle tempo en zijn niet ademende jack zijn tol. Nerveus wreef hij over zijn vochtige voorhoofd waar zich zweetdruppeltjes hadden gevormd, die niet alleen veroorzaakt werden door zijn gejaagde wandeling en het drukkende weer. Waarom passeerde die rotfiets hem nu niet?

De eerste regendruppels beroerde zijn gezicht, maar hij merkte het niet. Hoewel hij de tweesprong bijna was genaderd, viel hem het witte busje met de twee inzittenden nog steeds niet op.

Het enige doel dat hij voor ogen had, was om zo snel mogelijk de bewoonde wereld te bereiken, zodat hij weer opgelucht kon ademhalen. Nog een klein stukje en dan was er niets meer aan de hand. Uitgeput vertraagde hij zijn pas.

Uiteindelijk leek de fietser hem in te halen. Voor zijn gevoel had het een eeuwigheid geduurd.

Plotseling was het stil.

Hij begreep het niet. Na het constante geluid leek de stilte op een geluiddempende deken die heel de wereld buitensloot. Was de fietser afgestapt? Verwonderd keek hij achterom, naar het lege fietspad, en bemerkte tot zijn schrik dat er iemand op enkele meters afstand achter hem liep. De fiets lag afgedankt in het gras.

Ontsteld keek hij voor zich uit, terwijl hij koortsachtig naar een verklaring zocht. Hoe kon de man hem zo dicht genaderd zijn zonder dat hij er iets van had gemerkt?

Het was geen gewone voetganger. Zijn gezicht had een verwrongen uitdrukking gehad, of waren zijn ogen nu ook al aangetast? Getergd liep hij verder.

Hij wist het niet meer, stom dat hij niet de tijd had genomen om de man langer te observeren. Allerlei gedachten flitsten door zijn hoofd.

Zo kon het niet langer. Hij maakte zichzelf nog krankzinnig met zijn waanideeën. Vastbesloten draaide hij zich om in de hoop een einde te maken aan zijn verwarring.

Dat had hij beter niet kunnen doen.

Ontzet staarde hij in het afschrikwekkende gezicht van de voetganger. Zijn hart leek een moment stil te staan. Hoe kon deze weerzinwekkende figuur hem zo dicht genaderd zijn? Het leek een lugubere grap. Het plotselinge besef van reëel gevaar deed hem in tweestrijd belanden. Moest hij vluchten voor de man met de starre gelaatsuitdrukking en het steile, gitzwarte haar, of zou hij de confrontatie aangaan? In paniek draaide hij zich om, maar het was te laat.

Op hetzelfde moment dat de gedaante zijn arm vastpakte, drukte een tweede, onzichtbare persoon ruw een doek tegen zijn mond. Het had een weeïge, zoete lucht. Ineens leek hij alle controle over zijn lichaam te verliezen en werd hij overmand door duizeligheid. Krampachtig probeerde hij zijn evenwicht te bewaren en deed een armzalige poging zijn belager van hem af te schudden.

Hij maakte geen schijn van kans. Langzaam zakte hij in elkaar.

Twee paar handen grepen hem hardhandig beet en droegen hem naar de geparkeerde bus bij de tweesprong, waar ze hem als een slappe pop op een brancard neerlegden.

Machteloos keek hij toe hoe de fiets in de bus werd gezet en de man met het starre gezicht naast hem ging zitten, of was het iemand anders? Daarna werden de deuren met een klap dichtgegooid en was hij aan de goden overgeleverd.

In het donker werd alles hem teveel, zijn angst was bewaarheid geworden.

Geleidelijk verloor hij het bewustzijn.